

Arrest

nr. 188 060 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 maart 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 juni 2016 en op 9 november 2016.

1.3. Op 25 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 november 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine, geboren op 22 juni 1990. U bent een soennitische moslim afkomstig uit het district al-Karrada in Bagdad. Uw moeder is een sjiiitische moslima. U werkte sinds ergens in 2011 of 2010 in de nachtclub Qasr el Sharq in al-Karrada, waar u instond voor het gebruik van de waterpijpen. Zo een keer per maand kwamen leden van de sjiiitische militie Hezbollah de club in om geld op te eisen. Er werd in de club alcohol gedronken en meisjes dansten er. Uw problemen waarvoor u uw land ontvluchtte begonnen in augustus 2013. U was rond 10 augustus 2013 aan het werk in de nachtclub toen rond 3 uur 's nachts een tiental gewapende mannen de nachtclub binnengestormd kwamen en alle aanwezigen naar een hoek duwden, hen sloegen en vervloekten. Uzelf werd door één gewapende man bij uw hemd gegrepen, vervloekt en tegen de grond gegooid. Jullie moesten blijven zitten en werden zo gedurende een half uur vastgehouden. Jullie gsm's en geld werden hierbij in beslag genomen. De eigenaar van de club, ene H.(...) A.(...) K.(...), werd door de gewapende mannen meegenomen, waarop ze vertrokken. Ze namen daarbij ook wapens mee die klanten die bij de overheid werken op de hiertoe voorziene plaats hadden achtergelaten. Na zo een vijf minuten brachten u en uw collega's de mensen naar buiten en sloten de plaats af, waarna iedereen naar huis ging. De volgende dag belde u M.(...), uw directe overste, bracht hem op de hoogte van wat er gebeurd was en zei tegen hem dat u niet langer kon werken. Hij zei dat u best wat rust zou nemen en u eventueel terug in zijn café kon beginnen als u dat wenste. Twee dagen na de inval, toen u onderweg was naar huis, vertelde uw oude buurman A.(...) S.(...) u dat er 4 gewapende mannen in een auto op zoek waren geweest naar u in de wijk. Ze hadden hem een foto van u getoond. A.(...) S.(...) had gezegd dat hij u niet kende en ze best bij de winkelier verderop konden informeren. Hij raadde u aan een tijdje uit de wijk weg te blijven. Diezelfde dag bent u samen met uw broer en moeder naar uw zus S.(...) in de Tunis wijk van Bagdad gevlucht. Nog twee dagen later heeft uw buurvrouw U.(...) S.(...), de vrouw van A.(...) S.(...), uw moeder opgebeld en gezegd dat dezelfde gewapende personen opnieuw naar u op zoek waren. Ze waren deze keer op uw deur komen kloppen. Uw moeder dacht dat het hier om sektarische problemen ging en maande u aan het land te verlaten. Samen met uw jongere broer Mu.(...), die vreesde dat hem hetzelfde zou overkomen, verliet u uw land op 2 september 2013. U reisde met de auto naar Kirkuk of Erbil vanwaar u met een bus naar Ankara in Turkije reed, waar u gedurende twee jaar tevergeefs trachtte een nieuw leven op te bouwen. Rond 20 augustus 2015 maakte u de oversteek naar Griekenland en reisde u verder via de Balkan-route naar België, dat u bereikte op 29 augustus 2015. Op 31 augustus 2015 vroeg u asiel aan de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw origineel verstreken paspoort met nr. G1415774 afgeleverd op 2 augustus 2007 in Bagdad, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de bewonerskaart van uw moeder en een attest van het UNHCR waaruit blijkt dat u op 5 september 2013 een asielaanvraag wilde indienen in Turkije.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u bedreigd werd door u onbekende gewapende militieleden nadat er een inval in de nachtclub had plaatsgevonden waar u aan het werk was.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo legde u aangaande uw werk in de nachtclub, nochtans een kernelement uit uw asielrelaas, tijdens uw opeenvolgende gehoren onaannemelijk vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd gevraagd wanneer u in de nachtclub was beginnen te werken, zei u dat u het niet wist, maar dat dat ongeveer sinds 2011 was (CGVS 1, p. 5). Toen u dezelfde vraag werd gesteld tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, zei u dat u ongeveer sinds 2010 in de nachtclub gewerkt had. Toen u hierop werd gevraagd sinds wanneer in 2010, zei u dat dat ongeveer sinds februari (2010) was (CGVS 2, p. 5). Toen u even later werd gevraagd hoelang u in het totaal in de nachtclub gewerkt had, antwoordde u "ongeveer 3 jaar of meer" (CGVS 2, p. 6). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen over het moment waarop u in de nachtclub begon te werken, zei u dat het altijd om een schatting ging, je nooit 100% zeker kunt zijn en u daarom altijd "ongeveer" gezegd had. Bovendien gaat het om iets dat al 5 of 6 jaar geleden gebeurd is (CGVS 2, p. 17). Aangezien u nog vrij jong was toen u met dit, gelet op de werkuren toch wel aparte, werk begon en dus nog niet zoveel verschillende jobs had uitgeoefend én dat u dit werk in de nachtclub bovendien heel graag deed, zou toch mogen worden verwacht dat u zich beter voor de geest zou kunnen halen wanneer u in de nachtclub begon te werken en u bijgevolg met meer zekerheid zou kunnen zeggen of u er in totaal 3,5 jaar dan wel zo een 2 jaar zou hebben gewerkt tot de problemen zich voordeden die u deden besluiten

te stoppen met uw werk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk in de nachtclub, waar het begin van uw problemen zich situeert, reeds ernstig in het gedrang gebracht. Voorts legde u eveneens uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen af over het aantal mensen dat in de nachtclub aanwezig was tijdens de bewuste inval door de gewapende militieleden. Toen u tijdens uw eerste gehoor gevraagd werd hoeveel mensen in de hoek werden geduwd door de belagers, zei u dat u het niet wist, maar dat het om iedereen ging die aanwezig was in de zaal én de werknemers (CGVS 1, p.10). Toen u vervolgens gevraagd werd een schatting te geven van het aantal klanten dat toen aanwezig was, had u het over 30 à 35 klanten. Toen u hierop gevraagd werd naar het aantal werknemers dat toen aanwezig was, zei u dat dat ongeveer rond de 15 lag (CGVS 1, p. 11), wat zou betekenen dat jullie met zo een 50 mensen in een hoek werden geduwd. Toen u tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd met hoeveel mensen u in de hoek zat, ontweek u aanvankelijk de vraag, zei u vervolgens dat het om alle aanwezigen ging en verklaarde u ten slotte dat het om meer dan 100 personen ging (CGVS 2, p. 10 en 18). Toen u even later gevraagd werd naar het aantal aanwezige klanten, sprak u van 70 of 75 mensen, alleszins niet meer dan 100, waaraan u toevoegde dat het moeilijk was om te tellen. Daarnaast zou er nog 15 à 20 man personeel aanwezig zijn geweest (CGVS 2, p. 18), wat neerkomt op zo een 100 aanwezigen, toch een aanzienlijk verschil met de 50 personen die volgens uw eerdere verklaringen toen in de nachtclub aanwezig waren geweest. Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen, zei u dat u zich tijdens uw eerste gehoor mogelijk vergist had en het gewoon om een schatting ging (CGVS 2, p. 18 en 21). Ook al wordt van u niet verwacht dat u het precieze aantal aanwezigen zou kunnen opgeven, is het niet aannemelijk dat u, die verklaarde na het vertrek van de invallers de aanwezigen te hebben geholpen zich te ontdoen van hun handboeien en die samen met de overige personeelsleden in de club bleef tot alle klanten vertrokken waren (CGVS 2, p. 11 en CGVS 1, p. 9-10, 13), er zo ver naast zou zitten. Gelet op de impact die deze inval op u gehad heeft en die uiteindelijk de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht uit uw land, kan deze tegenstrijdigheid aangaande het aantal aanwezigen respectievelijk het aantal klanten dat die bewuste nacht in de club aanwezig was bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Bovenstaande tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook fundamenteel aan.

Voorts werden tussen uw opeenvolgende verklaringen nog enkele ongerijmdheden opgemerkt aangaande het verdere verloop van uw problemen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat uw buurman 2 dagen na de inval door de militieleden 's avonds, toen het al donker was, over u werd aangesproken (CGVS 1, p. 17), terwijl u tijdens uw tweede gehoor aanvankelijk spontaan vermeldde dat dat in de namiddag gebeurd was, wat u even later bevestigde, om uiteindelijk te verklaren dat uw buurman u niet gezegd had dat het in de namiddag was maar u dat afleidde uit het feit dat u zelf om 20 of 21 uur 's avonds thuis kwam en toen van uw buurman vernam wat er gebeurd was (CGVS 2, p. 13). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u de nacht/ochtend van de inval naar huis ging en de dag erop M.(...) belde, van wie u de waterpijpen kreeg, om hem uit te leggen wat er de nacht voordien gebeurd was aangezien het de gewoonte was dat u hem de dag volgend op uw nachtshift het geld zou brengen (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor zei u nochtans dat u bij M.(...) langsging in zijn café en hem daar alles vertelde (CGVS 2, p. 12).

Uw verklaringen bevatten verder nog enkele onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen. Zo is het weinig aannemelijk dat u uw moeder niet op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat u van uw buurman had vernomen dat vier gewapende mannen in een auto in uw wijk naar u op zoek waren geweest (DVZ, vraag 3.5 en CGVS 1, p. 15-16), waarop u besloot om onmiddellijk jullie huis te verlaten en samen met uw moeder en uw broer naar uw zus te gaan, die bij haar schoonouders in een andere wijk van Bagdad woonde. U verklaarde dat u toen tegen uw moeder zei dat u verlof had op uw werk en haar voorstelde een paar dagen iets anders te gaan doen. U voegde hier nog aan toe dat uw zus vaak vroeg om bij haar langs te gaan (CGVS 1, p. 15). Het is echter niet geloofwaardig dat uw moeder, laat staan uw zus, zich geen vragen zou stellen over uw plotse besluit en zij in het geheel niets zouden gemerkt hebben van de toch wel benarde situatie waarin u zich volgens uw verklaringen zou hebben bevonden. Niet alleen hadden gewapende mannen in de buurt nog maar net naar u gevraagd en was uw buurman tot twee keer toe bij u (en uw moeder) thuis naar u komen vragen (CGVS 2, p. 13), maar werd u bovendien twee dagen voordien door gewapende mannen ernstig bedreigd en hardhandig aangepakt.

Het is eveneens weinig waarschijnlijk dat uw moeder hoegenaamd niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u meer dan drie jaar in een nachtclub zou hebben gewerkt waarbij u doorgaans de hele nacht moest werken en dus niet thuis was (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 19-20). Nu verklaarde u weliswaar dat ze vroeg naar bed ging en dat ze wist dat u soms laat bij vrienden bleef (CGVS 1, p. 6). Aangezien uit uw verdere verklaringen WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 3 blijkt dat uw moeder zich zorgen maakte om u omwille van het sektarisch conflict en omwille van wat haar twee schoonzonen was overkomen en ze altijd tegen u zei

“kom niet laat” terwijl u aangaf zowat elke nacht te zijn gaan werken (CGVS 1, p. 6, 10 en CGVS 2, p. 20), kunnen uw verklaringen op dit vlak niet echt overtuigen.

Ook is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw collega's en uzelf niets ondernamen nadat de gewapende onbekende mannen de clubeigenaar H.(...) meenamen en vertrokken. Hoewel de onbekende gewapende mannen hardhandig tewerk gingen terwijl ze uw collega's en uzelf vervloekten en sommigen toetakelden, zou niemand geprobeerd hebben contact op te nemen met H.(...)'s familieleden om hen op de hoogte te brengen van het gebeurde, wat eveneens de wenkbrauwen doet fronsen.

Daarenboven waren uw verklaringen over de onbekende gewapende mannen die bij u thuis naar u op zoek waren gegaan opvallend vaag. Nu verklaarde u weliswaar dat u ze zelf niet gezien heeft, aangezien u toen niet langer thuis verbleef (CGVS 1, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u goede banden had met uw buurman A.(...) S.(...) en zijn vrouw die nota bene over camerabeelden beschikten van uw belagers en dat A.(...) S.(...) hen de tweede keer dat ze langskwamen herkende (CGVS 2, p. 14), zodat verwacht kan worden dat u zich beter geïnformeerd zou hebben over uw belagers en meer details zou kunnen geven over hen. Dat u nagelaten zou hebben uw burens – u gaf aan dat A.(...) S.(...) voor u een soort vaderfiguur was – (CGVS 1, p. 14) meer specifieke informatie te vragen over uw belagers, laat staan te vragen of A.(...) S.(...) later nog werd gevraagd naar uw verblijfplaats (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 19), geeft blijk van een gebrek aan interesse in uw situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Ook over H.(...) A.(...) K.(...), de baas van de nachtclub waar u volgens uw verklaringen zou hebben gewerkt, bleven uw verklaringen vaag. Zo wist u wel dat uw baas na zijn ontvoering door de gewapende mannen werd vrijgelaten, maar wist u niet hoelang hij precies werd vastgehouden, noch wat er precies met hem gebeurd was (CGVS 1, p. 12). Nu verklaarde u weliswaar dat uw vriend A.(...) T.(...), die u op de hoogte bracht van H.(...)'s vrijlating, geen details vertelde over H.(...)'s vrijlating (CGVS 1, p. 12). Het wekt echter verbazing dat uzelf dan niet meer vragen stelde aan uw vriend A.(...) T.(...), die immers een goede band had met alle medewerkers van de club, inclusief de baas, noch aan uw vriend K.(...) die zelf ook de nachtclub bezocht, die nog in Irak verblijft en die u informatie gaf over uw vriend A.(...) T.(...) (CGVS 2, p. 7-8). Uw uitleg dat het u niet interesseerde, aangezien H.(...) niet uw directe baas was (CGVS 1, p. 13), gaat niet op, aangezien precies dit incident waarbij uw overste ontvoerd werd volgens uw verklaringen tot uw vertrek uit uw land leidde, waardoor het voor u wel interessant zou zijn geweest om te weten te komen door wie H.(...) ontvoerd werd en om welke reden dit gebeurd zou zijn. Uw vage verklaringen en gebrek aan interesse in dit verband tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

U haalde ten slotte nog aan dat alles wat u graag doet in uw land verboden is, waarbij u verwees naar uw werk in de nachtclub, uw alcoholgebruik en uw seksleven. Zo werd enkele weken geleden door de overheid een verbod ingesteld op het gebruik en de verkoop van alcohol en werd door een geestelijke het verbod op nachtclubs afgekondigd. Uw werk in de nachtclub wordt in uw land als een schande aanzien die indruist tegen de in de Iraakse samenleving geldende Islamregels (CGVS 1, p. 9-10, 15). Het feit dat u bij terugkeer naar uw herkomstland niet dezelfde vrijheden zal kunnen genieten als diegene die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, volstaat echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in uw land heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in een islamitische samenleving geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Uit uw verklaringen blijkt dat u graag in de nachtclub werkte omdat u er goed betaald werd, graag met meisjes omging en alcohol dronk. U dronk ook graag eens een glaasje met vrienden bij u thuis of bij vrienden thuis. Tijdens de voor sjieten heilige maanden van 'muharram' en 'safar', toen de nachtclub dicht was, geraakte u aan een inkomen door af en toe alcohol te verkopen aan uw vrienden en kennissen, waarbij u nooit problemen ervoer (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 15-17). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u voordien een aantal andere jobs had uitgeoefend. Zo gaf u aan dat u vroeger kledij verkocht op straat en dat u ook nog in een café had gewerkt waar thee en koffie werd geserveerd. Bovendien gaf uw directe overste aan dat u na wat rust te hebben genomen terug bij hem in zijn café aan de slag kon gaan (CGVS 1, p. 14 en CGVS 2, p. 15). U erkende overigens dat het voor u mogelijk zou zijn om ander werk te vinden, al zou u hiervoor wellicht minder betaald worden (CGVS 2, p. 15). Er kan van u dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u in geval van terugkeer ander werk zou zoeken om mogelijke problemen omwille van de gangbare normen en waarden te voorkomen alsook dat u, net als u overigens deed, voorzichtig zou omspringen met uw alcoholgebruik en –verkoop. De door u opgegeven elementen kunnen bijgevolg niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling zou uitmaken.

Wat uw verwijzing naar de recente aanslagen in uw district Al-Karrada betreft waarbij een aantal vrienden van u het leven lieten (CGVS 2, p. 20), moet worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw origineel inmiddels verstreken paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de bewonerskaart van uw moeder, staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bagdad, alsook identiteitsgegevens van uw moeder, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het attest van het UNHCR toont aan dat u op 5 september 2013 asiel wilde vragen bij het UNHCR in Ankara, niets meer maar ook niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2, §4, en §5, 48/5, §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van redelijkheid en zorgvuldigheid, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat hij voldoet aan de drie aangegeven gronden: (1) gegronde vrees, nu hij ernstige problemen heeft met de milities van Hezbollah en vreest voor zijn terugkeer naar Irak omwille van zijn soennitische origine; (2) voor vervolging en (3) omwille van het behoren tot... nu hij het bijzonder profiel als soenniet heeft. Wat betreft de vervolging van soennieten citeert verzoeker uit het artikel "60 jaar Vluchtelingenverdrag" van Vluchtelingenwerk.be en

“La protection internationale des réfugiés en Belgique” van S. Bodart. Voorts meent verzoeker dat er nog verschillende constataties kunnen worden gemaakt, en citeert hij uit *“Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”* van Buitenlandse Zaken Nederland van april 2015, uit *“Violence in Baghdad by area”* van de Britse ambassade van 12 augustus 2016, uit *“Position on returns to Iraq”* van UNHCR van 14 november 2016 en tot slot verwijst naar *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 may – 31 October 2015”* van UNAMI en OHCHR van 11 januari 2016. Voorts laakt verzoeker nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geen vragen heeft gesteld met betrekking tot zijn behoefte aan doeltreffende en ‘niet tijdelijke’ bescherming. Verzoeker besluit dat er sprake is van een reëel en ernstig risico en dat hij derhalve als vluchteling erkend moet worden.

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat er verschillende objectieve bronnen voorhanden zijn die de cijfers en argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, die te dezen citeert uit een aantal recente rapporten en persartikels. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat Bagdad een functionerende grootstad is en dat het openbare leven niet is stilgevallen, werpt verzoeker op dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was gestopt, maar dat het Commissariaat-generaal in deze periode desalniettemin het algemeen beleid voerde waarbij personen afkomstig uit Bagdad die asiel aanvroegen wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker oppert bovendien dat het Commissariaat-generaal zich geen vragen stelt bij de vraag of de regering de wil en de mogelijkheid heeft om de sjiiitische milities te controleren. Hij besluit dan ook dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 3 mei 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5, § 3 geschonden acht, zodat dit onderdeel van het eerste middel derhalve onontvankelijk is.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

Verder is de Raad geen ‘algemeen beginsel van de voorzichtigheid en van behoorlijk bestuur’ bekend. In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel nog andere algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel evenmin onvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker in zijn opeenvolgende gehoren onaannemelijk vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn werk in de nachtclub, meer bepaald met betrekking tot de vraag wanneer hij daar gestart is met werken en met betrekking tot het aantal mensen dat in de nachtclub aanwezig was op het ogenblik van de inval door de gewapende milities; (ii) nog enkele ongerijmdheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande het verdere verloop van zijn problemen verder afbreuk doen

aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, daar (1) verzoeker in zijn eerste gehoor aangeeft dat zijn buurman 2 dagen na de inval in de avond over verzoeker werd aangesproken door militieleden, terwijl hij tijdens het tweede gehoor laat gelden dat de buurman in de namiddag werd aangesproken en (2) verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaart dat hij de dag na de aanval naar M. belde om uit te leggen wat er de nacht voordien gebeurd was, daar waar hij tijdens het tweede gehoor uiteenzet dat hij bij M. in zijn café is langsgegaan; (iii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn moeder niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij van hun buurman had vernomen dat vier gewapende mannen in een auto in hun wijk naar verzoeker op zoek waren geweest, nu hij daarop besloot om onmiddellijk hun huis te verlaten en samen met zijn moeder en broer naar zijn zus ging; (iv) het weinig waarschijnlijk is dat verzoekers moeder hoegenaamd niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat hij meer dan drie jaar in een nachtclub zou hebben gewerkt, waarbij hij doorgaans de hele nacht niet thuis was; (v) het op zijn minst opmerkelijk is dat verzoekers collega's en hijzelf niets ondernamen nadat de gewapende onbekende mannen de clubeigenaar H. meenamen en vertrokken; (vi) verzoekers verklaringen over de onbekende gewapende mannen die bij hem thuis naar hem op zoek waren gegaan opvallend vaag zijn, verzoeker blijkt geeft van een gebrek aan interesse in zijn situatie door zich hierover niet verder te informeren bij zijn buurman, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsrelaas; (vii) eveneens over H.A.K., de baas van de nachtclub waar verzoeker volgens zijn verklaringen zou hebben gewerkt, vaag zijn; (viii) het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Irak niet dezelfde vrijheden zal kunnen genieten als diegene die hij gekend heeft tijdens zijn verblijf in België, niet volstaat om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen, bovendien blijkt dat verzoeker door het af en toe verkopen van alcohol geen problemen ervoer in Irak, hij bovendien voordien een aantal andere jobs had uitgeoefend en zelf verklaart heeft dat het voor hem mogelijk zou zijn om ander werk te vinden; (ix) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2016 (CG nr. 1522651), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de bedreigingen door onbekende gewapende militieleden en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet en hij op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.6.2.. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten kan, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift geenszins worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn horen, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Verzoeker verklaart bovendien dat zijn familie, na zijn vertrek, geen problemen meer heeft gekend (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van soennieten) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Bagdad aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk problemen kent omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging.

De Raad stelt vast dat verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist waar deze in de bestreden beslissing terecht oordeelt dat het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Irak niet dezelfde vrijheden zal kunnen genieten als diegene die hij gekend heeft tijdens zijn verblijf in België, niet volstaat om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen, bovendien blijkt dat verzoeker door het af en toe verkopen van alcohol geen problemen ervoer in Irak, hij bovendien voordien een aantal andere jobs had uitgeoefend en zelf verklaart heeft dat het voor hem mogelijk zou zijn om ander werk te vinden.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.2. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen

van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Daar aan verzoekers voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde, de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische

burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht

geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit recente persartikels en rapporten – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund – en de argumentatie dat er veel objectieve bronnen zijn die de cijfers en de argumenten van het Commissariaat-generaal tegenspreken, dat hij aldus verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Bagdad, Irak, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoeker afkomstig is uit Bagdad en niet als IDP kan worden aanzien.

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS